

Zie onder.

Gescand uit: Dagblad De Limburger, 8 augustus 1998

'Niet elke pedofiel is een smeerlap'

[Foto van Gerard Roelofs met onderschrift:]

“Gerard Roelofs: “Als de huidige maatschappij de regels die ik heb opgesteld alvast aanvaardt, dan zijn we ontzettend veel verder in de discussie over pedofilie.”

Pedofilie. Kinderporno. In de publiciteit worden pedofielen wederom afgeschilderd als smeerlappen.

Ten onrechte, vindt de Maastrichtse psychiater/ seksuoloog Gerard Roelofs.

„Bij een gewone verkrachting wordt toch ook niet gezegd: 'daar heb je die verdomde heterofielen weer?'”

Door Sjors van Beek en Jasper Groen

Pedofilie is geen afwijking. Mijn God, ze zullen wel over me heen vallen als ik dit hardop zeg” peinst de Maastrichtse psychiater en seksuoloog Gerard Roelofs na het uitspreken van zijn stelling.

Toch moet het maar eens heel duidelijk gezegd: „Pedofilie is een aangeboren, normale variant van menselijke seksuele voorkeur. Een variant zoals homofilie en heterofilie. Je kunt die

neiging tot seks met kinderen ook niet onderdrukken. Je kunt het verbieden, dat wel. Maar dan gaat het ondergronds en ben je veel verder van huis".

Nederland windt zich op over de Zandvoortse kinderporno-affaire. En Gerard Roelofs (60), therapeut in Maastricht, probeert een lans te breken voor dat ene procent van de mannelijke bevolking dat opgewonden raakt van kleine kinderen. Hij spreekt over voorwaarden voor een goede pedofiele relatie". Hij maakt onderscheid tussen 'gewone pedofielen' en 'pedofiele verkrachters'. Kortom: hij nuanceert. Het zijn de uitwassen die de pers halen. Natuurlijk: seks met een baby van zes maanden is gewoon verkeerd. Maar niet elke pedofiel is een smeerlap. Pedofilie is niet per definitie vies en afwijkend."

Roelofs is goed thuis in wat men volksmond 'seksuele afwijkingen' noemt. Hij is sinds 1974 verbonden aan de Riagg en vrijgevestigd als psychiater. Ook is hij vice-voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Seksuologie.

In zijn Maastrichtse praktijk ontvangt Roelofs voyeurs exhibitionisten, fetisjisten. Ook geldt hij binnen Nederland als een expert op het gebied van transseksualiteit, travestie en pedofilie. De meeste van zijn cliënten zijn mannen. Vaak komen ze bij hem terecht via politie en justitie. Gedwongen behandeld voor seksueel ongewenst gedrag.

Roelofs visie op pedofilie berust op twee pijlers: kinderen onder de zestien jaar hebben ook al een seksuele beleving. En pedofilie is geen afwijking. "Wie het hier niet mee eens is, zal roepen dat een pedofiel genezen moet worden of de gevangenis in moet en dat kinderen met rust gelaten moeten worden." Zo eenvoudig ligt het volgens de Maastrichtse deskundige echter niet.

Twaalfjaar is de wettelijke grens voor seks met kinderen. Ook voor Roelofs is het een heilige grens. "Ik geloof niet in gezonde seks met kinderen beneden de twaalf. Want dan komt er in de meeste gevallen dwang aan te pas en wordt het dus traumatisch."

Roelofs: "Een seksuele relatie moet altijd in het belang van een kind zijn. Beneden de twaalf is er geen sprake van wederkerigheid en heeft een kind er, door de bank genomen, niets aan. Dan gaat het uitsluitend nog om de behoeftebevrediging van de man."

Wie toch onder de grens van twaalf jaar duikt of, wat veel vaker voorkomt, dwang toepast op kinderen boven de twaalf, is in de woorden van Roelofs een 'grensoverschrijder', een 'pedofiele verkrachter'. "En dat is exact hetzelfde als een heteroseksuele verkrachter." Met andere woorden: zo iemand is crimineel of gestoord. „Maar in de media wordt dat onderscheid niet een normale pedofiel meestal niet gemaakt. Gaat een pedofiel over de schreef, dan worden meteen alle pedofielen gebrandmerkt. Maar bij een gewone verkrachting wordt toch ook niet gezegd: 'daar heb je die verdomde heterofielen weer'?"

Boven de twaalf jaar hoeft, in de ogen van Roelofs, een seksuele relatie met een volwassene niet schadelijk te zijn voor een kind. "Dan kan er namelijk sprake zijn van wederkerigheid en kan het belang van het kind voorop staan", stelt Roelofs. Hij heeft vijf voorwaarden opgesteld waar een 'gezonde' pedofiele relatie volgens hem aan zou moeten voldoen.

Er mag [1] geen sprake zijn van dwang en [2] het kind moet te allen tijde kunnen stoppen. Ten derde [3] moet de seks op het 'psycho-seksuele niveau' van het kind zijn. Met andere woorden; de intimiteiten moeten passen in de seksuele beleving van een twaalf- tot zestienjarige. "Aftrekken is nog denkbaar, maar keiharde sadomasochistische spelletjes zijn dat niet", licht Roelofs toe.

Twee andere voorwaarden vormen voor de huidige generatie pedofielen in de meeste gevallen echter het struikelblok: als het aan Roelofs ligt moeten [4] de ouders van het kind op de

hoogte zijn. Ook [5] moet het kind er met zijn omgeving over kunnen praten zonder dat het op afkeuring stuit.

Daarmee blijft zijn stellingname voorlopig steken in theorie, weet Roelofs maar al te goed. Geen rechtgeaarde ouder die toestemming zal geven voor een seksuele relatie van zijn minderjarige kind niet een volwassene. Ook Roelofs zelf niet, moet hij bekennen. „Maar over twintig jaar zijn die ouders misschien wel te vinden. En als de huidige maatschappij de regels die ik heb opgesteld alvast aanvaardt, dan zijn we ontzettend veel verder in de discussie over pedofilie. Je neemt dan namelijk aan dat een pedofiele relatie niet per definitie traumatisch hoeft te zijn. Je maakt onderscheid tussen een Dutroux en een 'goede' pedofiel. En de pedofielen die zich houden aan deze regels, hoeven niet langer ondergronds te gaan”, somt Roelofs de voordelen van zijn zienswijze op.

Ondergronds. “Een ondergedoken wereld”, noemt Roelofs het. Maar wie weet in de verre toekomst een open en transparante wereld. De Maastrichtenaar voorspelt de emancipatie van de pedofilie, zoals die zich de afgelopen decennia ook heeft voltrokken rond homoseksualiteit. Nu al is seks met een kind tussen twaalf en zestien alleen nog strafbaar als er een klacht wordt ingediend. “En er komt een tijd dat kinderen van twaalfjaar zélf beslissen over hun seksualiteit.”

Het kan lang gaan duren, de emancipatie die hij voorziet. “Het gaat ten slotte om kinderen. Dat ligt altijd gevoelig. En de tolerantie om er liberaal over te denken is in dit Dutroux-tijdperk verdwenen.” Maar over vijftig jaar, dan is pedofilie volledig geaccepteerd, denkt Roelofs. “Ach, ze zullen vast wel zeggen dat ik zelf pedo ben”, ziet de Maastrichtenaar de bui al hangen. Pedofilie is immers een taboe. Degene die dit doorbreekt, wordt hoogstwaarschijnlijk zelf aangevallen. Volgens Roelofs is het echter een plicht die op een samenleving rust: het vinden van een vorm waarin een pedofiel zich kan uiten zonder een kind te schaden. Een legale vorm van pedofilie. Geef vrij wat niet schadelijk is, zodat de werkelijk ziekelijke en criminele pedofielen beter kunnen worden aangepakt,” luidt het pleidooi van de Maastrichtse psychiater.

Hij trekt de vergelijking niet de discussie rond de legalisering van softdrugs. „De helft van de gevangenen zit momenteel vol met mensen die in softdrugs hebben gehandeld.” Als de handel in hasj niet meer strafbaar zou zijn, komt er heel wat celruimte maar vooral opsporingscapaciteit vrij om de *echte* misstanden aan te pakken, redeneert Roelofs.

Iets dergelijks geldt ook voor de pedofilie. Niet elke vorm daarvan hoeft te worden getolereerd. De pedofielen die baby's verkrachten bestaan echt. Roelofs weet het. De pedofielen die geen enkel respect voor een kind hebben. De pedofiele verkrachters. De pedofielen tegen wie opgetreden moet worden, ook in de ogen van Roelofs.

Vaak zijn deze daders 'niet-rijpe mannen', volwassenen die in hun eigen jeugd affectief zijn verwaarloosd. Zo bedienen zich van verleidingstactieken, het *grooming proces* in vaktermen. Subtiel manipuleren ze het kind net zo lang met cadeautjes, met schouderklopjes, een aai over de bol, totdat ze het volledig in hun macht hebben. En allemaal misbruiken deze mannen hun macht. Het is geen toeval dat het vaak gaat om groepsleiders, onderwijzers, begeleiders van gehandicapten; mannen, kortom, aan wier macht kinderen zijn toevertrouwd.

Pedofiele verkrachters nemen geen verantwoordelijkheid voor hun daden. 'Het kind wilde zelf en 'Het is toch allemaal niet zo erg', zijn de geijkte verdedigingslijnes. Roelofs verdeelt de 'grensoverschrijders' in drie categorieën; de gelegenheids-crimineel, de 'authentieke pedofiele verkrachter' en de 'anti-sociale kinderverkrachter'.

De eerste categorie, de 'gelegenheidspedo' is "de vader die een keer zijn kind pakt", definieert Roelofs, "Het zijn mensen die normaal vallen op volwassenen maar die ook eens naar een kind grijpen. Meestal omdat de partner niet aanwezig is of niet voldoet". Moeder die langdurig in het ziekenhuis ligt bijvoorbeeld "Als je dan later de vader aanspreekt op zijn pedofiele daad, zegt hij: 'Zo ben ik helemaal niet, dit herken ik niet van mijzelf.'"

Bij authentieke pedofielen verreweg de grootste groep is de reactie geheel omgekeerd. „Die zeggen tegen mij, niet tegen de rechter want zo slim zijn ze wel: 'Ik val tot in iedere vezel op kinderen. Ik zit zo in elkaar en dat zal zo blijven.'" Het is de categorie die zich uitsluitend op kinderen richt. Ze hebben, als enige, seksuele fantasieën over kinderen. Leggen dus vaak collecties aan van kinderporno en van 'kinder-erotica': kleertjes, speelgoed en vakantiekiekjes. In tegenstelling tot de gelegenheidspedofiel dalen ze af tot het seksuele niveau van het kind. En meer nog dan de andere categorieën hebben ze het *grooming proces* nodig om in contact te komen met hun slachtoffertjes. De aardige buurman die kinderen met snoepgoed naar binnen lokt. „Ze hebben ook veel verstand van kinderen. Gebruiken hun invoelingsvermogen om hen er in te luizen. Hoe zijn ware kunstenaars in het verleiden. Soms is dat een proces van jaren."

Veel botter gaat de derde soort te werk, de anti-sociale kinderverkrachter, de echte 'psycho-paat'. Roelofs: "Deze groep maakt fouten in alle relaties, dus ook met kinderen. Het zijn pure egoïsten. Ze manipuleren, ze dreigen. Hebben geen gevoel, geen empathie voor de kinderen."

Een enorm verschil met de 'gewone, goede pedofiel', die, zo stelt de seksuoloog, juist wel respect toont voor kinderen. Veelal heel gewetensvol is, soms vrijwillig afziet van daadwerkelijke seks. En niets opheeft niet keihard kinderporno-materiaal zoals dat onlangs werd ontdekt in Zandvoort.

Roelofs: „Hot jongste bekende slachtoffer van kinderporno in Nederland is een baby van zes maanden die een man afzuigt. Het kan. Zo'n baby heeft een zuigreflex en kan daar dus een man mee laten klaarkomen. Er is een video waar dat op te zien is."

Hij zwijgt even. „Dit is een woud van moeilijke dingen", zegt hij. Hervindt dan de nuchtere zakelijkheid van een afstandelijke hulpverlener. "Seks met kinderen beneden twaalfjaar is een afwijking. Ja, dat vind ik wel", stelt hij uiteindelijk heel beslist.

De vraag blijft wat een samenleving aanmoet met de mensen die de grens overschrijden. De pathologische pedofielen. De kinderverkrachter, de zieken, de criminelen. Roelofs: "Bij wetsovertredingen kun je celstraf opleggen. Overigens: een pedofiel in de gevangenis gaat eraan. Die wordt kapotgemaakt door de zware jongens. In de pikorde van een gevangenis staat een pedofiel helemaal onderaan." Een andere mogelijkheid is therapie waarin een dader leert dat hij zelf verantwoordelijk is, niet het kind. Leert waar de grenzen liggen, hoe hij kan voorkomen dat hij ze overschrijdt. En zich leren verplaatsen in zijn jeugdige slachtoffers.

De allerswaarste gevallen kunnen seksueel worden 'lamgelegd' met medicijnen, vertelt de Maastrichtse therapeut. Pillen die de werking tegengaan van testosteron, de motor van de seksualiteit.

Pedofilie, de seksuele gerichtheid op kinderen, is aangeboren en dus niet af te leren. Grensoverschrijdend gedrag van pedofielen valt echter wel te corrigeren, stelt Roelofs. Therapie is niet afdoende, maar het helpt wel. Het recidive-percentages is lager dan wanneer je helemaal niks doet of alleen cel oplegt. En dus moet je zo'n therapie zeker blijven doen. Want elk kind dat je er mee redt, is er één."